

Αφροδίτη Παπαδογεωργοπούλου (1972)

Ο Αίμονας το έσκασε

Σε φτύνω στα μούτρα,
Πατέρα μου κι Αρχοντά μου.
Σου φάνηκε να κλαίω σαν παιδί επειδή
—τάχα— έχασα την αγαπημένη μου.
Γελιέσαι. Μόλις τη βρήκα.
Όπως εγώ γουστάρω.

Με σπαθί δυνατό δίνω τη λύση.
Για μια φορά, εγώ. Σε αγνοώ Κρέοντα.
Κι εσένα κι όποιον χρησμό
κι όποια Σφίγγα κι όποια
απόφαση πήρατε για εμένα.
Δεν είμαι το αρχοντόπουλο που υπακούει εντολές.

Είμαι ένας ταξιδιώτης στο χρόνο. Μαζί της ή όχι.
Δεν είναι αυτό που νομίζεις. Δεν κρέμομαι εγώ πάνω της .

Ίσως, αν είσαι τυχερός μας καμαρώσεις
σε κάποια ταινία του Μπάρτον
(Νεκρή) Νύφη και Γαμπρό σε Βικτοριανή εποχή,
να διαβαίνουμε το κατώφλι του ναού
με χαμόγελα που θα έχουν παγώσει.

Όμως να ξέρεις. Αυτή η σπηλιά η πετροχτισμένη
είναι η είσοδός μου στο Στούντιο 54.
Βουτάω στη Θήβα, αναδύομαι στο Κάτω Μανχάταν.
Και χορεύω ξέφρενα στην 8η Λεωφόρο.
Θα με δεις —αν θες— μέσα από τον 35αρη φακό
κάποιου φωτογράφου να φιγουράρω
σα λαμπερή σκιά σε ασπρόμαυρη φωτογραφία.

Ο κόσμος έχει κουραστεί να είναι σοβαρός, Πατέρα.